

Na peci mlátil, v peci vil,¹⁾
sopóchem na ně větr šil.²⁾

¹⁾ vjal,

²⁾ komínem větru nahaňal.

1997. (*Nápěv předešlý*)

Na polí mandel, doma dva,
za pecó dětí hromada.

Máma je shání lopató,
běžte, pré, děti, za tató.

1998.

Z Buděcka

Na - ša Ha - ni - čka kru - pi - cu va - ří, to sám Pán Bůh ví, jak se jí da - ří.

Naša Hanička krupicu vaří,
to sám Pán Bůh ví, jak se jí daří.

Za maló chvílu volala k Bohu,
že vytahuje z krupice nohu.

1999. (*Nápěv 797 [1881]*)

Nepůjdu já za takého,
kerý nemá domu svého.

Radši půjdu za mynáře,
za dobrého hospodáře.

A mynářka ešče lepší,
ta vybírá, kerý větší.

Domu svého klenutého,
šindelečkem pobitého.

Mynaříček dobře mele,
z pěti měchů jeden bere.

2000.

Ze Usetína

Ne - žeň se, sy - ne - čku, ne - žeň se na le - to, le - hni pod je - dli - čku, bu - de to - bě te - plo.

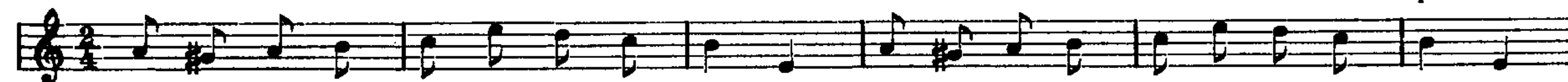
Nežeň sa, synečku,
nežeň sa na leto,
lehni pod jedličku,
bude tobě teplo.

Ožeň sa, synečku,
ožeň sa na zimu,
teprv ťa oděje
ženuška peřinú.

Jednú ťa oděje,
druhú ti podstela,
předce ťa ženička,
předce ťa zahřeje.

2001.

Z Březové. Zp. I. 249. 207

Na čo je ti, šo - ha - jen - ko, že - na, keď ty ně - máš zi - mo - vi - ska do - ma?

Na - rú - be - me šty - ry fů - ry trn - ja, bu - de - me mať zi - mo - vi - sko do - ma.

Na čo je ti, šohajenko, žena,
keď ty nemáš zimoviska doma?
Narúbeme štyry fůry trnja,
budeme mať zimovisko doma.

Na čo sa ty k mládenečku rovnáš,
dyž ty žiadnej poctivosti nemáš?
Ulom si ty z duba haluzečku,
spomeň si ty na svú galanečku.